

# ARABIAN TRAILS

**Ο HANS REY ΚΑΙ Ο DAVE WATSON  
ΕΞΕΡΕΥΝΟΥΝ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΙΟΡΔΑΝΙΑΣ**

Από τους Carmen και Hans Rey  
Φωτό: Dean «Blotto» Gray

Όταν μου τηλεφώνησε ο παραγωγός της δημοφιλούς σειράς «Ride Guide» ρωτώντας με αν θα ήθελα να πάω μαζί τους στην Ιορδανία, στη Μέση Ανατολή, απλώς ενθουσιάστηκα. Η Ιορδανία ήταν στη λίστα μου με «τα μέρη που θέλω να ποδηλατήσω» εδώ και πολύ καιρό. Ποιος δε θα ήθελε άλλωστε μια ευκαιρία να εξερευνήσει μια χώρα με τέτοια ιστορία και μάλιστα με το ποδήλατο; Οι περισσότεροι μόνο από φωτογραφίες έχουν δει την Πέτρα... άρα η πρόταση να τη δω από κοντά ήταν κάτι αδύνατο να αρνηθώ...





“

Ο ΙΟΡΔΑΝΙΚΟΣ  
ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ ΕΙΧΕ ΦΤΙΑΞΕΙ  
ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ,  
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΗ  
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΠΟΥ ΜΑΣ  
ΕΔΙΝΕ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΜΕ  
ΤΗΝ ΙΟΡΔΑΝΙΚΗ  
ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ,  
ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ, ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ,  
ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ  
ΚΑΙ ΤΗ ΧΩΡΑ

”



**Ε**α ποδηλατούσα μαζί με το μύθο του freeride και του downhill Dave Watson, γνωστό για τα άλματά του από το Γύρο Γαλλίας το 2003, ο οποίος πρόσφατα υπέγραψε με την GT.

Ο Gory Horton ήταν ο καμεραμάν μας και ο Dean «Blotto» Gray, ο φωτογράφος μας. Ο Blotto είναι γνωστός για τις φωτογραφίες των καλύτερων snowboarders στον κόσμο όπως του Shaun White και είναι επίσης ο προσωπικός φωτογράφος του Burton. Δεν έχουμε ξαναδουλέψει μαζί αλλά εξαιτίας αυτού του ταξιδιού, μάθαμε ο ένας τον άλλον αρκετά καλά. Τα καταφέραμε, δουλέψαμε σκληρά αλλά πάντα με γέλια σε όλη τη διαδρομή, καταφέροντας να κάνουμε το ταξίδι εκπληκτικό.

Σε αντίθεση με τα συνηθισμένα ταξίδια μου, που πάντα είναι σχεδιασμένα από το Α-Ω, έχοντας

πάντα και μία μικρή εικόνα της σχεδίασης στο μυαλό μου, αυτή τη φορά ήταν διαφορετικά, γιατί ήταν ολοκληρωτικά στα χέρια του Ιορδανικού Τουρισμού. Είχαν φτιάξει μία ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα, ολοκληρωμένη διαδρομή που μας επέτρεπε να καταλάβουμε την Ιορδανική κουλτούρα, την ιστορία, το φαγητό, τους ανθρώπους και τη χώρα.

Γενικά ποδήλατα δε χρησιμοποιούνται και πολύ στην Ιορδανία. Δεν είδα κάποιον να ποδηλατεί στο δρόμο. Γιατί; Δεν έχω ιδέα. Ποδηλάτες MTB δεν υπάρχουν και τα ποδηλατάδικα είναι το ίδιο σπάνια όσο ένα κατάστημα surf στο Νεπάλ. Το καλό ήταν πως δε θα είχαμε ανάγκη κανένα μαγαζί όσο είχαμε τα ποδήλατά μας.

Το... κακό ήταν πως τελικά δεν τα είχαμε γιατί τα ποδήλατα καθυστέρησαν να φτάσουν τρεις ολόκληρες μέρες. Κι όταν έφτασαν από του Dave

έλειπε ο μπροστινός τροχός και από του Blotto τα πετάλια...

Σαφνικά η κατάσταση έμοιαζε απελπιστική. Μου πέρασε η σκέψη να πετάξω ως την Ιταλία και να φέρω από κει τα ποδήλατα που χρησιμοποιούμε για την Ευρώπη. Αντί γι' αυτό όμως, αποφασίσαμε να το παίξουμε... τουρίστες.

Σκεφτήκαμε να εκμεταλευτούμε τις ημέρες της αναμονής για να γνωρίσουμε τον τόπο, να δοκιμάσουμε τα φαγητά, ειδικά Χούμους και Φαλάφελ, τα οποία ήταν καλυμμένα με ζάχαρη και γιαντούρι. Κατά τη διαδρομή καταφέραμε να βρούμε ένα από τα δυσεύρετα ποδηλατικά καταστήματα από όπου πήραμε στον Blotto ένα ζευγάρι όμορφα πλαστικά πετάλια...

Μόλις έφτασαν τα ποδήλατά μας και τα συναρμολόγησα, βγήκαμε στους δρόμους και κατευθυνθήκαμε 30 μίλια βόρεια, προς την αρχαία >





“

ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΑΜΕ ΤΗΝ ΑΨΙΔΑ ΤΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ, ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ, ΤΟΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΟ, ΤΟ ΟΥΑΛ ΠΛΑΖΑ, ΤΟΥΣ ΝΑΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΝΥΜΦΑΙΟ. ΤΟ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΑΠ' ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ Η ΑΡΧΑΙΑ ΠΟΛΗ ΕΙΝΑΙ ΧΤΙΣΜΕΝΗ ΔΙΠΛΑ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΘΕΣΗ ΕΙΝΑΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΕΝΤΟΝΗ.



”

ρωμαϊκή και βιβλική πόλη της Jerash, τη Γέρασα γνωστή και ως Αντιόχεια των αρχαίων χρόνων. Συγκεκριμένα για την περιπέτειά μας στην Ιορδανία, ο Dave και εγώ φέραμε τα full suspension ποδήλατά μας, δύο GT Carbon Force 6 ιντσών. Επιπλέον, έφερα και το trial ποδήλατό μου στην περίπτωση που αυτές οι αρχαίες πόλεις μου προσέφεραν και κάποιες ενδιαφέρουσες διαδρομές. Η Jerash, η ιστορία της οποίας ξεκινάει το 1200π.Χ., ήταν καταπληκτική. Δεν είχα καν ακούσει για αυτήν την πόλη πριν. Ανακαλύφθηκε το 1806, θαμμένη κάτω από την άμμο και είναι το καλύτερο παράδειγμα ρωμαϊκής, επαρχιακής πόλης στη μέση ανατολή. Λένε ότι έρχεται δεύτερη μετά την Πομπηία, όσον αφορά το μέγεθος και την κατάσταση στην οποία βρίσκεται, αν και σε αντίθεση με την Πομπηία, η Jerash δε χτυπήθηκε ποτέ από ηφαιστείο.

Η περιοχή είναι τεράστια και είτε το πιστεύετε είτε όχι, ήμασταν ελεύθεροι να κάνουμε ποδήλατο επάνω στους αρχαίους Ρωμαϊκούς πέτρινους δρόμους. Πήγαμε να εξερευνήσουμε την Αψίδα του Αδριανού, το Θέατρο, τον Ιππόδρομο, το Oval Plaza, τους Ναούς και το Νυμφαίο. Το πιο τρελό πράγμα απ' όλα είναι ότι αυτή η παλαιά πόλη είναι χτισμένη δίπλα στη σύγχρονη και η αντίθεση είναι απίστευτα έντονη. Επόμενη στάση μας ήταν η Νεκρά Θάλασσα, 400 μέτρα κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Η θερμοκρασία του αέρα ήταν εξαιρετικά υψηλή - περίπου 45°C. Είμαστε ευγνώμονες για την ευκαιρία που είχαμε να «επιπλεύσουμε» στο υπερβολικά αλμυρό νερό, το οποίο ήταν αναζωογονητικό, αλλά ήταν επίσης και ανάλαφρο. Η περιεκτικότητα σε αλάτι είναι τόσο μεγάλη, που είναι 10 φορές περισσότερη από ότι στο κανο-

νικό θαλασσινό νερό και εννοείται ότι κανείς δεν μπορεί να πνιγεί. Οτιδήποτε και να κάνετε, θα επιπλέετε στην επιφάνεια. Η υψηλή περιεκτικότητα σε αλάτι σημαίνει επίσης ότι δε ζει τίποτα στη Νεκρά Θάλασσα - δεν έχει ψάρια, φύκια ή ακόμα και απλά βακτηρίδια. Είναι μια εμπειρία που σας συνιστώ, εκτός βέβαια από το αλμυρό νερό στα μάτια σας. Πω-πω! Αυτό κι αν καίει! Την επόμενη μέρα, 30 λεπτά νότια, ανεβήκαμε το Rift Valley προς το φαράγγι Wadi Mujib και τον ποταμό Mujib Arnon, ο οποίος εκβάλλει κατευθείαν στη Νεκρά Θάλασσα. Είναι σαν μια όαση μέσα στην ξηρή, καυτή έρημο. Η ποδηλασία εκεί ήταν δύσκολη, το έδαφος ήταν μαλακό, έμοιαζε αρκετά με τους ξηρούς λόφους στη Γιούτα, αλλά εδώ είχαμε την υπέροχη θέα της Νεκράς Θάλασσας και μετά από μια μικρή ανηφόρα ανταμει- ➤





“  
ΤΗ ΖΙΚΡΑ INITIATIVE ΜΙΑ  
ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ Η  
ΟΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΠΡΟΓΡΑΜ-  
ΜΑ ΕΘΕΛΟΝΤΟ-ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ  
ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΣΤΟΥΣ  
ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΝ  
ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΟΥΝ ΚΑΤΙ ΑΠΟ  
ΤΙΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΕΠΙΔΕΞΙ-  
ΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΒΕΔΟΥΙΝΩΝ. ΣΕ  
ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ ΓΙΑ ΕΝΑ  
ΜΙΚΡΟ ΜΑΘΗΜΑ  
ΠΟΔΗΛΑΣΙΑΣ

”

φθήκαμε με ένα ωραίο downhill.

Μόλις φτάσαμε στο φαράγγι, έφτασε η ώρα να αφήσουμε τα ποδήλατα και να συνεχίσουμε με τα πόδια. Στα 100μ. ύψος και με 10μ. πλάτος, το φαράγγι ήταν εντυπωσιακό! Η πεζοπορία των 4 περίπου χιλιομέτρων, μας έδωσε την ευκαιρία να δροσιστούμε λιγάκι, καθώς πλατσουρίζαμε στο νερό στη διάρκεια της διαδρομής.

Στα μισά σχεδόν, φτάσαμε σε έναν καταρράκτη. Ο οδηγός μας είχε ετοιμάσει κάτι για εμάς. Είχαμε να κάνουμε garrel από τα 45 περίπου μέτρα που ήταν ο βράχος προς τα κάτω. Κάτι πολύ διασκεδαστικό, σίγουρα όμως όχι για να το κάνω κάθε μέρα. Η επόμενη στάση ήταν μια επίσκεψη στο The Zikra Initiative, μια φιλανθρωπική οργάνω-



ση η οποία αποτελεί ένα πρόγραμμα Εθελοντο-τουρισμού και δημιουργήθηκε για να επιτρέψει στους επισκέπτες να γνωρίσουν και να μάθουν κάτι από τις καθημερινές δεξιότητες των Βεδουίνων. Σε αντάλλαγμα για ένα μικρό μάθημα ποδηλασίας, μια μίνι επίδειξη trial και το ότι άφησα τα παιδιά να ανέβουν στο GT μου, οι ντόπιοι μας έδειξαν ένα-δύο πράγματα, για παράδειγμα, πώς να φτιάχνουμε ένα καλάθι από φύλλα μπανάνας, πώς να κάνουμε πιτάκια (flatbread) και ακόμη, πώς να ζωγραφίζουμε ένα τατουάζ με χένα. Η νύχτα πλησίαζε και ήταν ώρα να κατευθυνθούμε προς τον επόμενο προορισμό μας, το Dana Biosphere Reserve, μια έκταση 308 τετραγωνικών χιλιομέτρων από βουνά και κοιλάδες.

Ποδηλάτησαμε πάνω στα βραχώδη μονοπάτια μέχρι την άλλοτε ξεχασμένη περιοχή Dana Village. Το Dana Village, το οποίο μοιάζει με πόλη-φάντασμα για πολλούς λόγους, έχει θέα στο γραφικό Wadi Dana και κατοικείται περίπου από το 4000 π.Χ. Στοιχεία που έχουν αποκλυφτεί από αρχαιολογικές έρευνες δείχνουν ότι πολιτισμοί όπως οι Παλαιολιθικός, Αιγυπτιακός, Nabataean και Ρωμαϊκός αναπτύχθηκαν στην περιοχή λόγω της γονιμότητας του εδάφους, τις πηγές και τη στρατηγική του θέσης. Για εμάς, ο κύριος λόγος έλξης ήταν τα 14 χλμ. downhill που μας περίμεναν μετά από τον ύπνο «καλωσορίσματος» σε ένα τυπικό κατάλυμα για πεζοπόρους. Το επόμενο πρωί είχαμε την ευκαιρία >







“  
ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΥΓΝΩΜΟΝΕΣ  
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΠΟΥ  
ΕΙΧΑΜΕ ΝΑ ΕΠΙΠΛΕΥ-  
ΣΟΥΜΕ ΣΤΟ ΥΠΕΡΒΟ-  
ΛΙΚΑ ΑΛΜΥΡΟ ΝΕΡΟ.  
Η ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΕ  
ΑΛΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΜΕ-  
ΓΑΛΗ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ 10  
ΦΟΡΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ  
ΑΠΟ ΟΤΙ ΣΤΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟ  
ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ ΝΕΡΟ ΚΑΙ  
ΕΝΝΟΕΙΤΑΙ ΟΤΙ ΚΑΝΕΙΣ  
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΝΙΓΕΙ.”

να εξερευνήσουμε ερειπωμένα μονοπάτια, περιβόλια με φρούτα και διαδρομές μέσα και γύρω από το χωριό. Επιπλέον, είχαμε και τη χαρά να αισθανθούμε ένα ωραίο, δροσερό αεράκι, μια μεγάλη ανακούφιση στη ζέστη της ερήμου.

Στη συνέχεια πήραμε το δρόμο για ένα από τα πιο απίστευτα και διάσημα αξιοθέατα του κόσμου, την αρχαία και μέχρι το 1812, ξεχασμένη πόλη της Πέτρας. Μέσω ενός στενού φαραγγιού στην έρημο, ένα παλιό μονοπάτι μας οδήγησε σε αμέτρητα κτίρια και ναούς, όλα λαξευμένα στις βραχώδεις προσόψεις των στενών φαραγγιών από αμμολίθους. Σήμερα, η παλιά Nabataean πρωτεύουσα, που ήταν τοποθετημένη πάνω σε έναν πολυσύχναστο δρόμο για τα καραβάνια, αποτελεί μνημείο παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομιάς της UNESCO και δημοφιλή τουριστικό προορισμό.

Επίσης, και η ταινία Ιντιάνα Τζόουνς έβγαλε στην επιφάνεια αυτήν την πέτρινη πόλη, όπως άλλω-

στε λέει και το όνομά της και την έβαλε στο επίκεντρο της προσοχής. Υπάρχουν πολλά πέτρινα κτίρια και μονοπάτια που ξετυλίγονται μέσα από ένα λαβύρινθο από φαράγγια και παράξενους, πανέμορφους βραχώδεις σχηματισμούς. Εάν μόνο οι τοίχοι αυτοί μπορούσαν να μιλήσουν και να μας αφηγηθούν τις ιστορίες τους από το παρελθόν...

Έχω επισκεφθεί αρκετά εκπληκτικά μέρη στη ζωή μου, αλλά οφείλω να πω ότι η Πέτρα ήταν μοναδική. Είναι ένα από τα πιο θαυματικά αξιοθέατα που έχω δει ποτέ και με συναρπάζει ακόμα περισσότερο με όλα αυτά τα αναπάντητα ερωτήματα που τη συντροφεύουν... Πάντα μου άρεσαν τα μυστήρια!

### Ακολουθώντας τα βήματα του Τ. Ε. Λόρενς

Κατευθυνθήκαμε λοιπόν προς την έρημο Wadi Rum. Ο Λόρενς, επίσης γνωστός και ως Λόρενς

της Αραβίας χάρη στην ταινία του David Lean, είχε τη βάση της Αραβικής του εξέγερσης στη Wadi Rum, κάπου 60 χιλιόμετρα ανατολικά της Aqaba. Είχε φτάσει η στιγμή να περάσουμε τη νύχτα στον καταυλισμό των Βεδουίνων, αλλά πρώτα ήταν ώρα για το δείπνο, μια κορυφαία πάντα στιγμή μέσα στην κάθε μέρα.

Είχαμε ένα πεντανόστιμο φαί, μαγειρεμένο από τους ντόπιους, που ονομάζεται «Zaqr» και το κρέας είναι κυριολεκτικά μαγειρεμένο υπόγειο. Ήταν σκέτη γιορτή. Ο νυχτερινός ουρανός έδειχνε υπέροχος κι έτσι έστρωσα το κρεβάτι μου κάτω από τον αραβικό Γαλαξία. Καθόλου φωτορύπανση και, εκτός από μερικά κεριά, απόλυτο σκοτάδι.

Η κουβέρτα των αστεριών έμοιαζε να κατεβαίνει όλη τη διαδρομή προς τη γη, δίνοντάς μου την εντύπωση ότι θα μπορούσα να απλώσω το χέρι μου και να τα αγγίξω. >





“

ΕΧΩ ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙ ΑΡΚΕΤΑ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΑ ΜΕΡΗ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ, ΑΛΛΑ ΟΦΕΙΛΩ ΝΑ ΠΩ ΟΤΙ Η ΠΕΤΡΑ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ. ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΙΟ ΘΕΑΜΑΤΙΚΑ ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ ΠΟΥ ΕΧΩ ΔΕΙ ΚΑΙ ΜΕ ΣΥΝΑΡΠΑΖΕΙ ΑΚΟΜΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΜΕ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΤΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ

”

## Την επόμενη μέρα η αποστολή μας ήταν να εξερευνήσουμε τη Wadi Rum

Ένα μέρος για να βρούμε διαδρομές που θα μπορούσαμε να κάνουμε ποδήλατο, αλλά είχε μια μάλλον απογοητευτική κατάληξη.

Όσο υπερβολικά όμορφοι κι αν ήταν οι σχηματισμοί των πετρωμάτων, τα βουνά και οι βραχώδεις γέφυρες, πρόσφεραν λίγες ευκαιρίες για ποδήλατο, ειδικά από τη στιγμή που περιβάλλονταν από άμμο. Ακόμη και οι ειδικοί δρόμοι για τα τζιπ δεν ήταν αυτό που ψάχναμε.

Ωστόσο βρήκα κάποιες θεαματικές και καλά εκτεθειμένες βραχώδεις γέφυρες. Με την πρώτη ματιά, μία συγκεκριμένη πέτρινη γέφυρα έδειχνε να είναι «un-rideable», αλλά με μια πιο προσεκτική επιθεώρηση βρήκα το μονοπάτι μου.

Δεν μπορούσα να αντισταθώ να το οδηγήσω - αυτό ήταν σίγουρα μια trial πρόκληση και έκανε τους σφυγμούς μου να ανεβαίνουν. Οι ντόπιοι μας διαβεβαίωναν ότι υπήρχαν περισσότερα «rideable» μονοπάτια, αλλά ο χρόνος έτρεχε και είχαμε να συνεχίσουμε την εξερεύνησή μας.

Λίγα μόλις μίλια από το Ισραήλ, την Αίγυπτο ή τα σύνορα της Σαουδικής Αραβίας, η πόλη της Ερυθράς Θάλασσας, Aqaba, είναι το μοναδικό λιμάνι της Ιορδανίας. Παλαιότερα υπό την Οθωμανική κατοχή, στη συνέχεια απελευθερώνεται από τον Λόρενς και τον πρίγκιπα Faisal το 1917 και είναι σήμερα ένα σύγχρονο λιμάνι και δημοφιλής τουριστικός προορισμός για όσους θέλουν να κάνουν καταδύσεις και να εξερευνήσουν την Ερυθρά Θάλασσα.

Για εμάς, μετά από αρκετές ημέρες στην υπερβολική ζέστη και τη σκόνη, το 5άστερο ξενοδοχείο

που μας προσφέρθηκε από το διοικητικό συμβούλιο Τουρισμού της Ιορδανίας ήταν ευπρόσδεκτο, όπως μια όαση μέσα στο καμίνι της ερήμου. Δεν είναι κάτι που έχω συνηθίσει στα ταξίδια μου, αλλά οκ, για να είμαι ειλικρινής δε δυσκολεύτηκα να συνηθίσω σε λίγη... πολυτέλεια. Ολοκλήρωσα την «ανεμοδαρμένη» περιοδεία μας στο Αμάν, την πρωτεύουσα της Ιορδανίας. Υπάρχει δυνατότητα για μερικές καταπληκτικές διαδρομές mtb στο συγκεκριμένο μέρος, όμως, θα ήταν καλύτερο για όσους θέλουν να κάνουν ποδήλατο εκεί να βρουν έναν ταξιδιωτικό πράκτορα ή οδηγό που να ξέρει τα μονοπάτια και τα καλύτερα σημεία.

Υπάρχουν πολλά αξιοθέατα και μια θαυμάσια κουλτούρα για να γνωρίσετε. Για μας ήταν ένα αξέχαστο ταξίδι. #